

“NO ME DIGUIS QUI ERA: DIU-ME QUI SÓ...”

Aquesta manera de diure és un con-
vit a qui té prevencions o vol discrimi-
ninar una persona pel sou passat,
sense reconèixer els milloraments
del punt de vista moral i sobretot
social. Ja primer de la primera
guerra mundial, eren tant los que
partiven emigrants, desesperats, per
altres continents, sobretot en Amè-
rica, en cerca de fortuna.

I tants, amb grans sacrificis, han
fet verament fortuna. Hi és estat
qui no és més tornat deixant mul-
ler i fills en total abandonó. Altres tor-
naven després de tants anys, i amb
orgull anaven mostrant a tots,
amics i no, el propi benésser o nova
prosperitat, i pareix que en una de
aqueste circumstàncies sigui nada
a l'Alguer, aquesta manera de
diure. Més concretament, un se-
nyor, tornat a l'Alguer després de
trenta anys de Amèrica, se compor-
tava amb els amics amb superiori-

tat i gran ostentació, com “el poll
revodit”, i als amics que ben co-
neixeven qui era i amb qual era la
condició social quan era partit, i
temptaven de fer-li abaixar les àries,
ell observava: «*No me diguis qui
era: diu-me qui só!*». I pareix que
qualqui amic li hagi respost: «*Pri-*

*mer eres carabassa, i ara sés cogom-
bre!*». Los algueresos reconden
també una altra resposta, que feva
rima amb la manera de diure, i que
és més dolenta, que per això no
escriuré segur de la vostra compren-
sió.

Vito Loy